

νιακῆς στυπτηρίας, μεμιγμένης με ὀλίγον χρωμικόν ὀξύ. Θερμαίνουσι ἐπὶ πολλὰς ὥρας, μέχρι τοῦ λευκάζοντος ἐρυθροῦ, τὸ ἐκ πλατίνης χωνευτήριον, τὸ ὁποῖον λαμβάνουσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν φροντίδα νὰ τοποθετήσωσιν ἐντὸς χωνευτηρίου πηλίου ἡλειμένου δι' ἀργίλλου. Μετὰ τὴν σφοδρὰν πυράκτωσιν, ἐν τῷ βυθῷ μὲν τοῦ ἐκ πλατίνης χωνευτηρίου εὐρίσκεται τὸ φθοριοῦχον χάλκιον ἀναλελυμένον, ἄνωθεν δὲ τῆς ἐκ πλατίνης πλακός, τῆς τετραπυρηνῆς δι' ἀδιοράτων ὀπῶν, τὸ στρώμα τοῦ ρηθέντος μίγματος σχεδὸν ὀλόκληρον μετεσχηματισμένον εἰς κρύσταλλα ἀπεσπασμένα ἀλλήλων, ἀξίωσημείωτα δὲ διὰ τὴν ἐντέλειαν τοῦ σχήματος αὐτῶν καὶ τὸν ροδόχρου χρωματισμόν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη εἶνε μεγάλης ἀξίας, ἀποδεικνύεται δὲ, ὅτι τὸ φθοροδρικὸν ὀξύ, ἐνεργοῦν ἐν ὑψίστῃ θερμοκρασίᾳ, συντελεῖ πολὺ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν τοιούτων κρυστάλλων.

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ ΝΩΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεδίου τῆς Ἡλιουπόλεως, παρὰ τὸ χωρίον Ζάχλε φαίνεται σωρὸς λίθων, πιθανῶς ἐρείπια ἀρχαίου ὑδραγωγείου, ἅτινα οἱ Μαρωνῖται ἐκλείσαν διὰ περιτειχίσματος καὶ προσκυνοῦσιν ὡς τὸν τάφον τοῦ Νῶε! Ἐκεῖ, λέγουσιν, ἐτάφη ὁ κατασκευαστὴς τῆς κιβωτοῦ κατὰ θερμὴν εὐχὴν, ἣν ἀπηύθυνε τῷ Κυρίῳ, ὅπως ἀναπαυθῆ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν κέδρων. Ὁ ἰσχυρὸς Σαβαῶθ εἰσήκουσε τῆς δεήσεως τοῦ προστατευομένου του, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐν Λιβάνῳ κατάλληλος χώρος πρὸς ταφὴν, ἀλλὰ ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἐκπνεῦσῃ ὁ πατὴρ τοῦ Σίμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ, φαίνεται ὅτι ἐδοκίμασε τὸν προδότην αἰνον τοῦ ὄρους καὶ ἐγυμνώθη τὸ δεύτερον ἐνώπιον τῶν κυκλοῦντων αὐτῶν ἀγγέλων. Τὰ Χερουβείμ ἐν ἀποτροπιασμῷ ἀπέστρεψαν τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ τιμωρῆσας τὸν Ἀδάμ, διότι ἐτόλμησε νὰ φέρῃ φύλλα συκῆς, ἐπέβαλε τῷ Νῶε παινῆς. Ὁ λόφος ὅστις ὄριστο νὰ δεχθῆ τὸ σῶμα τοῦ ἀμαρτήσαντος, ἐσμικρύνθη, καὶ ὁ τάλας πατριάρχης ἠναγκάσθη καὶ νεκρὸς νὰ διασταυρώσῃ τὰς κνήμας, ὅπως χωρέσῃ ἐντὸς μνημείου μήκους 40 μέτρων!

Τὴν εὐχὴν τοῦ Νῶε φαίνεται ἐπαναλαβὼν καὶ ὁ Μωϋσῆς, διότι καὶ αὐτοῦ τάφοι δείκνυνται ἐν Συρίᾳ.

Πρὸ δύο αἰῶνων, ποιμένες βόσκοντες τὰ ποιμνία των ἐπὶ τοῦ Ἀβαροῦ παρετήρησαν, ὅτι αἰγῆς τινες ἐξηφανίζοντο καὶ ὅτε ἐπέστρεφον ἔφερον ἐπὶ τοῦ ἐρίου των εὐωδία μύσχου καὶ λιθωνωτοῦ. Περίεργον ὅπως ἀνακαλύψωσι τὴν πηγὴν τῶν ἀρωμάτων, ἐκολούθησαν ἡμέραν τινὰ τὰ ζῶα καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! εἰσῆλθον ἐντὸς μυστηριώδους σπηλαίου, φιλοξενούντος τὸ λείψανον τοῦ ἐλευθερωτοῦ τοῦ Ἰσραὴλ! Ὑπὸ τοὺς σταλακκίτας, μέσῳ νέφους θυμιάματος ἐφαίνετο μνημεῖον, οὗτινος ἡ πλάξ ἔφερε διὰ πυρίνων γραμμάτων τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν:

Μωϋσῆς, δούλος Κυρίου!

Οἱ ποιμένες ἐκπληκτοὶ, τεθαμβωμένοι, ἔσπευσαν ν' ἀγγείλωσι τῷ πατριάρχῃ τῶν Μαρωνιτῶν τὴν πολυτιμον ἀνακάλυψιν, καὶ οἱ πληθυσμοὶ τοῦ Λιβάνου ἔτρεχον νὰ προσκυνήσωσι τὸν μόνον θνητὸν, ὅστις ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Σαβαῶθ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά. Ἄλλὰ φεῦ! δὲν ὄριστο νὰ διατηρηθῆ μέχρῃς ἡμῶν τὸ θαῦμα. Ὁ πασᾶς τῆς Δαμασκού, βλέπων ὅτι συνεχεῖς ἐγίνοντο ἐρίδες καὶ ρήξεις μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν τῆς Συρίας περὶ τῆς τιμῆς τῆς ἀνακαλύψεως, διέταξε νὰ τειχισθῆ ἡ εἴσοδος τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου. Οὐδὲν ἦττον καὶ μετὰ τὸν βανδαλισμὸν ἐκεῖνον, δὲν ἐλησμονήθη τὸ λείψανον τοῦ Μωϋσῆος· πολλοὶ ἀφίνουσι τὰ χωρία των καὶ γυμνόποδες πατοῦσι τοὺς γρανίτας τοῦ ὄρους Ἀβαροῦ, ὅπως εἰσπνεύσωσι τὰ ἀρώματα, ἅτινα ἐξέρχωνται διὰ μέσου τῶν ρηγμάτων τοῦ τοίχου.

Ἐν Βηρυτῷ 25 Φεβρουαρίου 1888.

Ν. ΚΑΠΗΓΙΟΛΔΑΣΗΣ

Εἰς τραπέζιτης ἔχασε πέντε μετοχὰς τῆς Πιστωτικῆς.

Ἐξ κέρριος τὰς εἴρε καὶ τῶ τὰς παραδίδει.

— Βλέπετε, τῷ λέγει, πόσο τίμια φέρθηκα.

— Ναὶ φίλε μου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ, σὲ συγχαίρω.

— Καλὲ τί νὰ τὰ κάμω τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ εὐχαριστῶ. Νὰ μοῦ δώσητε τὴν ἀμοιβὴν μου τοῦλάχιστον ἐνα δεκαπέντε τοῖς ἑκατόν.

— Τί; δεκαπέντε τοῖς ἑκατόν γιὰ Πιστωτικαῖς! Πάρτε, φίλε μου, κράτησε ταῖς μετοχαῖς, δὲν τῆς θέλω!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γνωστὴ τις Κυρία μέλλει ν' ἀπέλθῃ εἰς Ῥώμην.

Ἡ μαῖα ἔρχεται κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ τὸν μαιευτικὸν αὐτῆς θύλακον. Τὸ ὀκταετὲς τῆς οἰκίας θυγάτριον, ὀνόματι Ἐλίζα, παρακαλεῖ τὴν μαῖαν νὰ δείξῃ τι ἔχει ἐντὸς τοῦ θυλάκου. Ἡ μαῖα θεωρεῖ τοῦτο ἀνάρμοστον καὶ λέγει ἐπομένως:

— «Τὸν θύλακον τοῦτον δὲν πρέπει νὰ ἐγγίσης.»

— «Ἄλλὰ διατὶ δὲν πρέπει;»

— «Ἐντὸς αὐτοῦ φέρω ἐγὼ εἰς ὄλα τὰ καλὰ παιδία τὰ ἀδελφάκια των καὶ τὰς ἀδελφούλας των.»

— «Ἐμὲ βεβαίως δὲν ἔφερες εἰς κανένα.»

— «Καὶ σὲ, εἶπεν ἡ μαῖα, ἥτις τῷ ὄντι καὶ κατὰ τὴν γέννησιν τῆς Ἐλίζας ἐνήργησεν ὡς μαῖα.»

— «Ὅχι, ὄχι, τοῦτο γνωρίζω πολὺ καλά.»

— «Πόθεν λοιπὸν; λέγει ἡ μαῖα μετὰ περιεργίας.»

— «Διότι τότε δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη κανὲν ἀδελφάκι καὶ καμμιά ἀδελφούλα, εἰς τὰ ὁποῖα σὺ ἠδύνασο νὰ με φέρης ὡς δῶρον.»

* *

Πρὸ τινος ἐπεσκέφθην οἰκογένειαν φιλικὴν, ἥτις εἶχεν ἡμερόν τινα πελαργόν, ὅστις ἠγαπάτο πολὺ ὑπὸ τῶν παίδων τῆς οἰκογενείας. — καὶ διατὶ ὄχι, ἀφ' οὗ ἔφερον εἰς αὐτὰ κατ' ἔτος ἐν ἀδελφάκι ἢ μίαν

ἀδελφούλου; Ἐν ᾧ δ' εὐρισκόμεθα ἐν ζωηρᾷ συνομιλίᾳ, διακοπτόμεθα αἰφνης ὑπὸ τῆς πεγταετοῦς Μαρίας, ἣτις ὤρμησε μὲ τὰ γαλακτὰ τῆς ματάκια πλήρη δακρῶν καὶ ἤρχησε νὰ θρηνῆ.

«Μαμαῦ, μαμαῦ, ὁ Χᾶνς ἀπέθνε, φκντάσου Μαμαῦ, ὁ Χᾶνς εἶνε νεκρός! Ἄχ, ποῖος πλέον τῶρα θὰ μᾶς φέρη ἀδελφεὺς καὶ ἀδελφάς;»

* *

Πόσον ἀνόητον εἶνε τὸ νὰ ἐγείρωσι προῶτως οἱ γονεῖς ἐν ταῖς τρυφεραῖς τῶν παιδῶν ψυχαῖς τὴν φιλαρέσκειαν καὶ νὰ ἐμψυτεύωσιν ἐν αὐταῖς τὴν ὑπερηφανίαν τῆς τάξεώς των! Πόσον μικροὶ τινες παῖδες καμαρώνουσιν αὐτοὺς μετὰ φιλαρέσκειας καὶ παρατηροῦσιν ἄλλα πικιδία ἤττον πλουσίως ἐστολισμένα, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τοῦτο, καὶ ἀκουσίως μετὰ καταφρονήσεως! Πορεύομαι κατὰ προτίμησιν εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον τοῦ Βερολίνου πρὸς περίπατον, διότι ὁ κήπος οὗτος εἶνε, οὔτως εἰπεῖν, τὸ θέατρον ἀναριθμητῶν παιδῶν. Ἡμέραν τινὰ βλέπω ἐκεῖ κοράσιον ἡλικίας τὸ πολὺ πέντε ἐτῶν, τὸ ὁποῖον καὶ πρότερον ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Βερολίνου ἐνεποίησέ μοι μεγάλην ἐντύπωσιν διὰ τὸν κομψὸν ἱματισμὸν του, ἔπαιξε δὲ μετ' ἄλλου μικροῦ ἀπλῶς ἐνδεδυμένου. Ἀπέταινα τὸν λόγον πρὸς τὸ μικρὸν καὶ ἠρώτησα πῶς ὀνομάζεται.

«Ὄνομάζομαι Ἐλισάβετ» ἀπεκρίνατο σεμνῶς.

— «Καὶ ἡ ἄλλη μικρὰ πῶς ὀνομάζεται;»

— «Κλάρα, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀδελφή μου. Ἡ ἀδελφή μου εἶνε ἔς τὸ σπίτι καὶ ἔχει καὶ ἐκεῖνη ὠραῖα ἐνδύματα ὡς ἐγώ. Μὲ τὴν Κλάραν παίζω μόνον ἐδῶ διότι ἡ ἀδελφοῦλα μου εἶνε ἀκόμη πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ μαζί μου.»

* *

Ἀστυνομικὸς κλητῆρ ζητεῖ τινὰ ἐν τινι παρακειμένῃ οἰκίᾳ, ἐρωτᾷ τι ἐν τῇ θύρᾳ ἱστάμενον κοράσιον, εἰς ποῖον πάτωμα κατοικεῖ ὁ ζητούμενος.

«Εἰς τὸ τρίτον, ἀλλ' εἰπέ μοι, τί τὸν θέλεις;»

— «Τοῦτο, ἀγαπητόν μου κοράσιον, δὲν μοι ἐπιτρέπεται νὰ εἶπω.»

— «Τί λοιπὸν! δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λέγῃ κανεὶς ὅ, τι ἤξεύρει;» ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ἡ μικρὰ.

* *

Διηρχόμεθα ἐφ' ἀμάξης τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐφθάσαμεν εἰς δάσος ἐλατῶν. Κατὰ τὴν πορείαν, ἡ μικρὰ Ὀλγα ἐκτύπα ἀείποτε τὰ πλαμάκια καὶ ἀνεφώνει ἐκάστοτε:

— Ἄχ, αὐτὰ τὰ πολλὰ καὶ ὠραῖα χριστόδενδρα! θὰ τὰ ἀνάψουν ὅλα αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα; Ἄχ, τί ὠραῖα ποῦ θὰ εἶνε! Πόσον ἤθελα νὰ εἶμαι τότε ἐδῶ!

* *

Ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Βερολίνου.

Ἡ Μήτηρ. «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πέρνει τὰ ἄτακτα παιδία.»

Κοράσιον. «Θὰ πάρῃ καὶ ἐμεῖ, ἂν δὲν κάθημαι φρόνιμα;»

Μήτηρ. «Βεβαίωτατα. Καὶ τότε, θὰ μοι φέρῃ ἐν ἄλλο Ἐλενάκι.»

Κοράσιον. «Καὶ τί θὰ κάνῃς λοιπὸν σύ»

Μήτηρ. «Θὰ κλαίω, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ δὲν θέλω ἄλλο Ἐλενάκι.»

Κοράσιον. Τότε ἤμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του τὸ ἄλλο Ἐλενάκι καὶ νὰ ἀφήσῃ ἐμὲ εἰς τὴν Μαμαῦ. Καὶ δὲν θὰ κάνῃ λοιπὸν τὸ ἄλλο Ἐλενάκι ποτὲ ἀταξίας;

* *

Ἀναχωροῦσα εἰς τὸ λουτρόν, λέγει ἡ μήτηρ εἰς τὴν ὑπηρετρίαν: Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου δὲν ἔχεις πολλὴν ἐργασίαν, δύνασαι ἐπομένως νὰ διδαχθῆς εὐλόως παρὰ τῆς μαγείρου τὴν μαγειρικὴν.

Κατὰ δὲ τὴν ἐπιστροφήν, εἰρήθη ὅτι ἡ Μίνα δὲν ἔμαθε νὰ μαγειρεύῃ τούναντιον δὲ, ζητεῖ τὴν ἀπόλυσίν της, διότι προτομαίεται νὰ νυμφευθῆ. Ἄλλ' ἡ ἐξέτις Ἀλεξάνδρα δὲν δύναται νὰ κρύψῃ τὸ φρόνημά της, καὶ ἐκφράζεται πρὸς τὴν μητέρα της περὶ τῆς ὑπηρετρίας ὡς ἐξῆς:

«Ἄφ' οὐ πλέον ὁ πατέρας συχὰ δὲν εἶνε εὐχαριστημένος μετ' ὁ φαγητόν, ἂν καὶ ἔχωμεν ἰδιαιτέραν μαγείρισσαν, τί θὰ εἶπῃ τῆς Μίνας ὁ ἄνδρας διὰ τὸ φαγητόν;»

* *

Ἡ αὐτὴ Ἀλεξάνδρα εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν παιδῶν, τὰ ὁποῖα παιδαγωγοῦσι τοὺς γονεῖς των. Ὅτε ἐσπέραν τινὰ ἡ μήτηρ αὐτῆς, μελῦσα νὰ μεταβῆ εἰς χορὸν, εἶχαν ἐνδυσθῆ τὴν τοῦ χοροῦ ἐνδυμασίαν καὶ εἰδείχθη τὴν πρώτην φορὰν εἰς τὸ κοράσιον ἐν τοιοῦτῳ περιέρῳ καλλωπισμῶ, ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀποκρίσιν εἰς τὸ ἐρώτημά της. «Πῶς σοῦ φαίνομαι, Ἀλεξάνδρα;» — «Σὰν τρελλή, μητέρα!

* *

Εἰς τὴν αὐτὴν Ἀλεξάνδραν ἐνέπνευσεν ἡ μήτηρ θάρρος καὶ ἀφοβίαν. Καταφρονεῖ πᾶσαν δειλίαν.

Ἡμέραν τινὰ καίει τὴν χεῖρά της ἀρκετὰ σπουδαίως ἐν τινι δημοσίῳ καταστήματι. Ὁχρῖα καὶ δάκνει τὰ χεῖλη της, οὐδὲν ὅμως λέγει, οὐδὲ δακρύει. Ἡ μήτηρ παρατηρεῖ τοῦτο καὶ λέγει: «Πρέπει νὰ σοι προξενεῖ πολὺν πόνον» διατὶ λοιπὸν δὲν κλαίεις; εἰ σοι παρέχῃ ἀνακουφίσιν τὸ κλαῦμα, κλαῖε καλῆτερον.»

«Πονεῖ πολὺ, ἀλλὰ πῶς νὰ κλαύσω ἐδῶ, ὅπου τόσοι πολλοὶ ἄνθρωποι ἤμποροῦν νὰ με ἴδουν; καὶ ὕστερα; μετ' ὀλίγον γίνομαι πλέον ἐπὶ τὰ ἐτῶ!»

* *

Ἡ Καλλιόπη, ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη τῆς Ἀλεξάνδρας καὶ τῆς Ἐλίτζης, ἀποκρούει ἐπανειλημμένως μετὰ ἰδιοτροπίας τὴν πρότασιν ἐκείνων νὰ μάθῃ τὸ ἄσμα «Μὴ με λησμόνει», τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ πολὺ εὐχαρίστως ἐπεθύμει νὰ τῆς τὸ διδάξῃ. Ἡμέραν ὅμως τινὰ, ὅτε ἡ παιδαγωγὸς της, ἦν πολὺ ἠγάπα, παραιτηθεῖσα ἀπεχαιρέτα τὴν οἰκογένειαν, αἰφνης ἀναφανεῖ ἡ Καλλιόπη.

«Μαμαῦ, τώρα θέλω νὰ μάθω τὸ ἄσμα: Μὴ με λησμόνει.»

— Διατὶ, παιδί μου;

— Διότι, τώρα θὰ σκέπτομαι καὶ κάτι, ὅταν, το τραγουδῶ.

* *

Ἡ Ἐλισάβετ πολλὰκις ἤκουσε τὸν πατέρα της λέγοντα. «Ἐὰν ἔλθω ἄλλην μίαν φορὰν εἰς τὸν κόσμον, θὰ γίνω ἐπίσκοπος. Μίαν ἡμέραν ἐδάρῃ ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ ἀναστενάξασα λέγει: «Στάσου, Μαμαῦ! Ἐὰν ἄλλην μίαν φορὰν ἔλθω εἰς τὸν κόσμον, θὰ γίνω Μαμαῦ, καὶ τότε θὰ σὲ δέρνω!»